

צוות „העולם הזה” מתבצע

רצועה מרובעת בחולות בדרום רמת הגולן, שוכנת עטופה בסמרטוטים על הריצפה שבחדר הממשלתי ברמאללה. עשרות שוטרים הקיפו א

הנערה ההרוגה

בבכי בלילות. אביהם נמצא בעמאן. מה יהיה אם יאסרו אותי?

„אתם הופכים

תת-אדם!”

ל כרים מרים ושפך אחד המרצים מאוניברסיטת ביריזית. הוא סרב למסור את שמו המלא, או להצטלם. הוא הודה שהוא פוחד. בפעם האחרונה שבה הת

ברוך בואך לאל-בירה

אל-בירה הגובלת ברמאללה, השלטת אינו מכוון. כמוכר, לחיילים הישראליים, אלה נתקלו במחסום של צמיגים בוטרים. הם עצרו

טוען שאני אחראית למה שקורה פה. אני אחראית למהומות, אני אחראית להפגנות, אני מסיתה.

„אני עיתונאית, ואני חייבת לדווח על המתרחש. אבל המושל וסגנו טוענים כי אני מסיתה.

„לפני כשבוע צילמה אותי הטלוויזיה הבריטית. הסריטו סרט דוקומנטרי עלי. לקחתי את צוות הטלוויזיה לרחובות רמאללה. המושל טוען שכאשר ראוי אותי האנשים עם הטלוויזיה, הם התחילו לי הפגין, וכי הבאתי את הטלוויזיה ככוונה, כדי להדליק אותם להפגנות.

„האם אני הדלקתי גם את תושבי חלחול וחברון? האם אני הסתתי בכל מקום? עדיין לא אסרו אותי, אך אני חוששת שזה יהיה צעד הבא של השלטונות. בשלב זה אסרו עלי להשתתף בעצרות שהתקיימו בביריזית ובבית-לחם. סגן-המושל אמר לי כי עקבו אחר תנועותי, וכי אני אשלם בשביל זה שאני מסיתה להפגנות.

„אני כשלעצמי לא איכפת לי לשבת בבית-הסוהר שנים בשביל עמי ולמען הילדים הפלסטינים. אבל יש לי ילדים קטנים בבית. קשה להם לשכוח את הפעם הקודמת שבה נעצרת. הילדים שלי מתעוררים

שים מאד לא בנוח בתפקיד שהם ממלאים. חייל בשם גלי, שפגשנו בכניסה לחלחול, ישב בצד הדרך בעוד חבריו עורכים בדיקות על גופות הערבים. הוא ביקש: „תשארי פה קצת, תראי את הגועל” נפש ותכתבי בעיתון!” חייל אחר סיפר כי הוא סובל מתפקידו, בעוד שרבים מחבריו לוקחים חלק בחגיגה ונחנים מכל רגע.

סייטים

בלילות

ב רחוב ביריזית ברמאללה מתגוררת העיתונאית רימונד טאויל. מזה ימים אחדים אין רימונד עוזבת את פתח ביתה, למרות שלא קיבלה כל הוראה מהמימשל. היא נמצאת בביתה עם ארבעת ילדיה. בנה הבכור לומד בלונדון, ואילו בעלה נמצא לרגל עסקיו, ברבת עמון. היא מפותחת מאד. היא חוששת שיאסרו אותה בכל רגע. ילדיה מפוחדים עוד יותר, ובתה הקטנה מתעוררת מסיוטים מדי לילה. כשהיא מספרת לי על פחד ילדיה, היא בוכה. האשה, שכונתה „הנמרה מרמאללה”, מתקשה להסתיר את דימעותיה. רימונד: „סגן המושל, יגאל כרמל,

ה איש המצוטט ביותר בימים אלה באוניברסיטת ביריזית, בעיירה חלחול ובערים רמאללה וחברון אינו אלא הי משורר הלאומי חיים נחמן ביאליק. הי משכילים שבין הפלסטינים מכירים היטב את הסיפור העברית, ומצטטים משירי של המשורר: „ניקמת דם ילד קטן...”

המשכילים הפלסטינים אינם מסתפקים בציטוט. הם מזכירים פרקים בתולדות הישוב, כמו השבת השחורה, שבה נעצרו מנהיגי הישוב עליידי הבריטים, ומשווים את השבת השחורה לאותו יום חמישי בשבוע שעבר שבו נעצרו בשעה 2 לפנות בוקר ראש עיריית חלחול, מוחמד חסן מילחם, וחברי מועצה העיר, והובלו אל חצר המימשל הצבאי. מעצרים של אנשי המועצה היווה את הסיבה לפרוץ ההפגנות הסוערות למחרת בבוקר — הפגנות שבהן גורו למוות נער ונערה שהיו בין המפגינים.

אלה

במקום פה

ב יום החמישי חזרה העיר רמאללה למסלול-חיים נורמלי, פחות או יותר. החנויות נפתחו, פה חשם נחסמו הכבישים עליידי צמיגים בוטרים.

בדרך המוליכה מבית-החולים הממשלתי של רמאללה לירושלים חסמו שלוש צמיגים בוטרים את הכביש. שני גיפים של צה"ל הגיעו למקום, נעצרו לפני המחסום. אחד החיילים, תבוש קסדה עם מגן פלסטי בידו וחמוש בעוזי ובאלה, ירד מהג'יפ, ניגש אל המחסום, עצר שירת מכוניות שהגיעה אליו, ובהנפת אלה אילץ את הנהגים לרדת מהמכוניות ולפנות את המחסום. הנהגים התלוננו וטענו כי לא הם הניחו את הצמיגים הי בוטרים, החייל הניף את האלה וניבל את פיו, בערבית מדוברת.

שאלתי את החיילים מדוע הם מאלצים את הנהגים לפנות את המחסום. חייל בן 18, עם פצעי בגרות ליד האף, השיב לי: „מה אתה רוצה, שאנחנו נעשה את זה?”

בהמשך הדרך עמדה קבוצת-חיילים אחרת, וערכה בדיקה בגופם של ערבים. החייל הוריד את הערבים מהמונית בניספוף אלה. כששאלתי מדוע הוא משתמש באלה, השיב לי בבוז: „את משלנו או משלהם?” שצב של חיילי צה"ל, המשרתים בי שטחים, עדיין לא כולם הנהגים מהמלאכה המוטלת עליהם. בצד חיילים, הששים להוכיח את כוחם, מצויים חיילים המרגי

ה מדינת ישראל הם גדלים מתוך רגש שינאה נוראי לכובש הישראלי. הם שונאים את הכובש הישראלי ומלבים את יצריהם תוך ידי אבנים. ראש עיריית חלחול סיפר כי תלמידי חלחול מודעים למצב הפוליטי וכי תגובתם האלימה היא טבעית בהחלט.

עשרות ילדים בני שמונה עד עשר מיידים אבנים בחברון בכל מכונית הנושאת מיספר אלה. האויבים האמיתיים של אלה המבעירים צמיגים.

אבנים בחברון